Sit—and in a moment's breath—sooth my fire

Quench it with our union of desire

ای روی توماه عالم آرای چون ماه زپرده روی بنمای چون ماه زپرده روی بنمای چون طره ات شکسته حالیم برحال شکستگان ببخشای گفتی سخنی ولب گزیدی طوطی نبود چنین شکرخای خال توبلای جان بسندهست برلب خط عنبرین می افزای از گریه تلخ سوخت جانم شیرین لب خود به خنده بگشای

O your face—shining on us like Moon light—
Be unveil'd, as the Moon from clouds at night
When your hair falls loose you shake my repose,
Have mercy on hearts fractured in your glow
Your lip, bit to quell that which you would speak
Sweeter than birdsong, your voice is music
Your mole—a secret—a lover's torment
Amber lines allure along your lip's extent
Bitter tears have burnt through into my soul,
Open those lips—laugh—smile and make me whole.

آن به که به کنج ناامیدی پادر دامان و سر به زانو بنشینم و با غم تو سازم پنهان ز تو با توعشق بازم ای قد تو سرو نازپرو داداده قامتت صنوبر گیرم که به سدره سرکشد سرو با قد توکی شود برابر نهال قدت نگرفته به بر نهال قدت ازنخل امید چون خورم بر عمری به غمت نشسته بودم با اشک چو سیم و روی چون زر می بود به سینه راز عشقت می بود به سینه راز عشقت از هر چه گمان برم نهان تر

Than to crouch in pain, head on knees, to weep
I accept the pain—you are not my own,
So make love with you in my dreams alone.
If you—a cypress—tall and gentle be
I am lowly pine reaching up to thee
But even if the cypress reached the sky
It could not compare with your slender line
Nor could ever match your beauty and grace
'Mongst date palm of hope—I dwell in that place
Your sadness does my very soul enfold
With tears of silver on a face of gold
My love for you is deep within my heart,
And more secret than any private thought

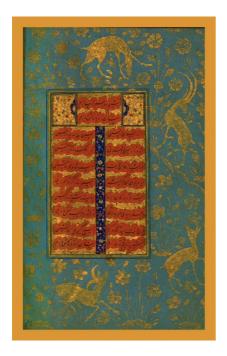
ای خاک در تو گرچه امریز دورم زجفای پاسبانت فردا که رود به باد خاکم چون گردآ يم برآستانت بنشینم و با غم تو سازم بنهان زتو باتوعشق بازم ای مانده ز وصل تو جدا من هجر توببين چه کرد با من رانده ز برون در مرا تو جا کرده درون جان تو را من خلقی چو صبا به بوی تو خوش بویی نشنیده از صبا من من ذره تو آفتاب تابان هیهات کجا تو و کجا من بالاى خوشت بالى جان هاست جان داده بر ای آن بلا من گفتی بنشین و با غمم ساز ور نهکشمت به صد جفا من

Though I am far away from your house today From your wardens too and their cru'el way Morrow's mortal winds will my ashes take And leave me as the dust beneath your gate I accept the pain—you are not my own, So make love with you in my dreams alone. Without union, and fore'er apart Behold you what this has done to my heart I am kept away from your outer doors Vet within my soul is a home for yours All creatures delight in your breeze-born scent I am not allow'd a breath so fragrant I am just a mote by a blazing sun Alas, how great has our diff'rence become γ our beauty's lure is fatal to all men I am given up to that sad torment You said, "You ought your sorrow to accept" "If you do refuse, misery expect."

بنشینم و با غم تو سازم بنهان زتو باتو عشق بازم از ناز به سوی ما نبینی سبحان الله چه ناز نینی از مه تا تو همین بود فرق کو بر فلک و تو بر زمینی خور شید ز خر من جمالت خرسند شده به خوشه چینی ایام به خون من کمر بست بسم الله اگر تو هم بر اینی تیر مژه در کمان ابرو بیوسته نشسته در کمینی از غمزه بلای صبر و هوشی وز عشوه فریب عقل و دینی چون نیست امید آنکه هرگز با هیچ کسی چو من نشینی بنشینم و با غم تو سازم بنهان ز تو با تو عشق بازم I accept the pain—you are not my own, So make love with you, in my dreams alone. Because you are proud, you see not my pain; By God, your beauty does that pride explain! Where does the diff'rence 'twixt you and Moon lie? You reign the earth as the Moon holds the sky. The sun rises o'er your beauteous field, And we rejoice in the gathering yield. This life I lead is designed to kill me— Is this what you want? Then let us proceed! Your arrow eyelash, to brow string attach, Lies ever in wait, for hearts to dispatch. With your glance, patience—that all comes to nought, Your coquettish charm ruins reason and thought. Since I cannot hope to be with you now You'll sit not with me, but others allow. I accept the pain—you are not my own,

So make love with you in my dreams alone.

خوان پیش خودم درون پرده

یا پرده ز روی خود برانداز

با آتش دل مرا سری هست

چون شمع مرا بسوز و بگداز
گفتی که به کنج صبر یک چند

بنشین جامی و با غمم ساز

بگشای نقاب تا کنم من

دیده به نظاره رخت باز

وانگه شب و روز با خیالت

در خلوت انس و برده راز

Sing or speak to me from behind the screen,
Or lift up your veil, so it may be seen
Why this, my heart, a secret fire became!
Consume my candle! Burn me into flame!
"Stay awhile in the corner of patience,"
You said, "Sit Jami—bid your sorrow hence."
Unveil your face so that I may feast
My eyes—and behold your beauty, unleashed,
And let me keep you in my thought's embrace,
In communion, in my secret place.

Nūr ad-Dīn'Abd ar-Rahmān Jāmī (1414-1492)